

1 Mei 1918.

No. 9.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wij gelooven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kulsch, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle menschen; waarlijk mogen wij zeggen dat wij de vermaning van Paulus volgen: „wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen:” wij hebben vele dingen doorstaan, en hopen in staat te zijn alles te kunnen doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefderijk, of goed, of prijzenswaardigs is, zoo streven wij naar die dingen. / „De artikelen des geloofs.” 13.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(vervolg van blz. 125.)

UITVERKIEZING.

Joseph Smith sprak daarna over het onderwerp der uitverkiezing, en las het negende hoofdstuk van Romeinen, waaruit het klaarlijk blijkt dat de verkiezing waarvan daar sprake is, behoorde tot het vleesch, en betrekking had op het zaad van Abraham, overeenkomstig met de belofte van God aan Abraham gemaakt, zeggende: „In u en in uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.” Tot hen behoorde de aanneming tot kinderen en de verbonden, enz. Paulus zeide, toen hij hun ongeloof zag, „Ik zou mij zelf gevloekt wenschen te zien,” — naar het vleesch — niet naar den geest. Waarom zeide God tot Farão, „Hiertoe heb ik u verwekt”? Omreden Farão een geschikt instrument was — een goddeloos man, en hij had gruwelen gedaan van de meest verfoeilijke soort. De uitverkiezing van het beloofde zaad duurt nog steeds voort, en in de laatste dagen zullen zij het Priesterschap aan hen hersteld zien, en zij zullen „zaligmakers zijn op den berg Zion,” de ambtenaren van onzen God; en was het niet omreden het overblijfsel dan zou met het menschedom nu geschieden als met Sodom en Gomorrah. Het hoofdstuk in zijn geheel bezien had betrekking tot het Priesterschap en het huis van Israël; en onvoorwaardelijke uitverkiezing van persoonlijkeden tot het eeuwige leven, werd niet geleerd door de Apostelen. God verkoos of beschikte vóór, dat al degenen die zalig zouden worden, gered zouden worden door Jezus Christus, en door gehoorzaamheid aan het evangelie; Hij gaat evenwel de zonde van niemand voorbij, en bezoekt hen tot verbetering, en als Zijne kinderen zich niet willen bekeeren van hunne zonden, zal Hij hen niet willen erkennen.

DE BETEEKENIS VAN HET EINDE DER WERELD.

Het einde der wereld is de verwoesting der goddeloozen, de oogst en het einde der wereld zijn directe toespelingen tot het menschelijk huisgezin in het laatste der dagen, in plaats van op de aarde zelve, zooals velen zich hebben verbeeld. Ook datgene wat de komst van den Zoon des Menschen zal voorafgaan, en de herstelling aller dingen waarvan gesproken is door den mond van alle heilige profeten sedert de wereld begon. De engelen ook zullen een aandeel hebben in dit groote werk, want zij zijn de oogsters. Als daarom het onkruid vergaderd zal worden, en in het vuur verbrand, dan zal dit het einde zijn der wereld; dat is, als de dienstknechten van God voortgaan om de volkeren te waarschuwen, beiden, de priesters en het volk, en als zij — het volk, — hunne harten zullen verharden en het licht der waarheid zullen verwerpen, zijnde zij overgeleverd aan de slagen van satan, terwijl de wet en de getuigenis toegesloten zal zijn, zooals het was in de dagen der Joden, overgelaten in duisternis, en overgeleverd tot op den dag der verbranding. Zodoende opgekluiserd in hunne belijdenissen, en hunne banden sterker gemaakt nog door hunne priesters, zijn zij bereid voor de vervulling van het gezege van den Zaligmaker — „De Zoon des Menschen zal Zijne engelen uitzenden, om van uit Zijn Koninkrijk te vergaderen alle dingen die beleedigend aandoen, en alles wat ongerechtigheid werkt, en Hij zal ze met vuur verbranden, en daar zal zijn weening der oogten en knersing der tanden.”

EVANGELISTEN.

Een evangelist is een Patriarch, de oudste man van het bloed van Jozef, of van het zaad van Abraham. Waar ook de Kerk van Christus op aarde is opgericht, daar dient een Patriarch te zijn ten nutte van het nageslacht van de Heiligen, zooals het was met Jakob, in het geven van zijne patriarchale zegening aan zijne zonen.

PERSOONLIJKE VERANTWOORDELIJKHEID VOOR HET KWAAD.

Joseph Smith begon zijne opmerkingen door er de aandacht op te vestigen dat de goedheid van onzen Hemelschen Vader ons roept tot eene door het hart gevoelde dankbaarheid. Daarna legde hij den nadruk op het feit dat over het algemeen aan den satan de schuld gegeven werd voor het kwade dat wij doen, maar zoo wanneer hij de oorzaak was van al onze goddeloosheid, wij niet daarvoor veroordeeld zouden kunnen worden. De duivel kon ons niet tot het kwade dwingen, alles was vrijwillig. Zij die den geest van God weerstonden, zouden onderhevig zijn aan het feit in verzoeking te worden gebracht, en dan zou het metgezelschap des hemels onttrokken worden van de zoodanigen die weigerden deelhebbers te zijn aan zoo groote heerlijkheid. God zou geen enkel middel van dwang uit willen oefenen en de duivel kon het niet: en begripen zooals aangaande dit onderwerp door velen werden gekoesterd, waren verwrongen en verkeerd. Het

schepsel was weliswaar aan het kwade, ofschoon niet vrijwillig, onderworpen geworden, maar Christus verlost daarvan voor allen, hoewel allen onderhevig blijven aan het kwade zoolang als zij de kromme paden en die der moeilijkheden rond hen blijven bewandelen. Waar is de mensch die vrij is van ijdelheid en zonde? Niemand dan Jezus alleen was ooit volmaakt, en waarom was Hij volmaakt? Omreden Hij de Zoon was van God, en de volheid van den Geest bezat, alsmede grootere macht bezat dan eenig mensch. Maar niettegenstaande hunne zonde zien de menschen in hope voorwaarts tot op den tijd hunner verlossing.

HOE GELOOF ONTSTAAT.

Geloof komt door het gehoor van het woord Gods, door het getuigenis van de dienstknechten van God, welke getuigenis altijd vergezeld gaat van den geest der profetie en openbaring.

GELOOF EN ZIJNE VRUCHTEN.

Geloof komt door het hooren van het woord van God. Als iemand geloof genoeg heeft om een zeker ding te doen, dan kan hij ook geloof hebben om iets anders en meeders te doen. Waar geloof is daar zullen sommige van de vruchten daarvan aanwezig zijn. Al kan al iemand niet een berg bewegen, allicht kan hij zieken gezond maken. Alle gaven en machten waren van den hemel gezonden, en werden uitgestort over de hoofden van hen die geloof hadden.

GELOOF EN GEESTELIJKE GAVEN.

Omreden geloof ontbreekt, ontbreken ook de vruchten. Geen mensch had, zoolang de wereld bestaat, geloof zonder dat daarmede iets gepaard ging. De ouden weerstonden de martelingen van het vuur, ontkwamen de scherpte des zwaards, vrouwen ontvingen hare dooden terug, enz. Door geloof werd de wereld gemaakt. Iemand die geen enkele van de gaven des geloofs bezit, heeft ook geen geloof, en hij verleidt zichzelf als hij wel veronderstelt geloof te bezitten. Geloof heeft ontbroken, niet alleen onder de heidenen. maar ook in het zich zoo noemende Christendom, zoodat de gave der talen, gezondmakingen, profetie, en profeten en apostelen, en alle de gaven en de zegeningen ontbroken hebben.

VRIJHEID VAN GELOOF.

Ik wensch de vrijheid om te gelooven en te denken zooals mij goeddunkt. Het voelt zoo aangenaam en goed aan om niet te worden bemoeijkt. Het bewijst niet dat een man geen goed mensch zoude zijn als hij in zake des geloofs in dwaling verkeert.

TOEBEREIDING VOOR DE VERGADERING VAN ISRAËL.

Pestilentie, oorlog, hongersnood en aardbevingen zullen de goddeloozen van dit geslacht van de aarde verdelgen, om den weg te openen en toe te bereiden voor den terugkeer van de verloren stammen van de Joden uit het Noordelijke land. Het volk van den

Heer, zij die geleefd hebben overeenkomstig de vereischten van het nieuw en eeuwig verbond, zijn alreeds begonnen tot Zion te vergaderen, Zion wat is in den staat Missouri; daarom verklaar ik tot u de waarschuwing die de Heer mij geboden heeft aan dit geslacht te verklaren, mij herinnerende dat de oogen van mijnen Maker op mij zijn, en dat ik voor Hem verantwoordelijk ben voor elk woord dat ik zeg, niets minder wenschende voor mijne naasten dan hunne eeuwige zaligheid. Daarom, „vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen”. Bekeert u, bekeert u, en omhelst het eeuwig verbond, en vlied tot Zion, alear de overvloeiende bron u overkomt, want er zijn van hen die thans op aarde leven die hunne oogen in den dood niet zullen sluiten, vóór alle deze dingen, waarvan ik gesproken heb, vervuld zijn.

(Wordt vervolgd.)

GEBOORTE EN STERFDAG VAN CHRISTUS.

Onder bovenstaanden titel nemen wij een artikel over verschenen in een van onze weekbladen, de „Haagsche Post”.

Ons interesseerde dit opstel omdat er, voor een deel althans, dezelfde meening in wordt verkondigd als door de Heiligen der Laatste Dagen wordt gedeeld, dat Jezus namelijk niet geboren is op 25 December, zooals algemeen door het Christendom is aanvaard. Ofschoon de H.P. natuurlijk te putten heeft uit heel andere bronnen dan waarover de Heiligen van dezen dag gelooven te beschikken, wordt ook door den opsteller van dit artikel de voorkeur gegeven aan het er in ontwikkelde idee waarin wordt geuit de meening dat Christus in April zoude zijn geboren. Weliswaar klopt de datum niet met de openbaringen gegeven in deze tijden, openbaringen die vast en zeker staan, en aan geen twijfel onderhevig, maar toch vinden wij in heel den gedachtengang van het artikel een soort homogeniteit ontwikkeld met onze zienswijze, dat wij niet na konden laten het hieronder af te doen drukken.

„Waarom staat de geboortedag van Jezus wel precies vast op 25 (en 26!) December, doch wordt zijn sterfdag telken jare volgens de onmogelijkste formules berekend; één datum kan toch maar de juiste zijn!” — Aldus schreef ons een geacht inzender, op wiens vraag het antwoord niet in een enkelen regel is te geven. Daarop willen wij dit onderwerp, dat wellicht ook anderen belang inboezemt, hier eenigszins uitvoerig behandelen. Wij bepalen ons in de eerste plaats tot den geboortedatum van den Stichter van het Christendom, een onderwerp, waarover misschien meer dan over eenig ander geschreven is, en den bekenden chronoloog Scaliger ten spijt, die, evenals Clemens van Alexandrië, en anderen met dezen, beweerde dat zelfs het geboortjaar

nooit ontdekt zou worden, hebben verschillende geleerden van verschillende tijden zich bezig gehouden met het vaststellen van jaar en dag en zij kwamen daarbij tot de meest uiteenlopende resultaten. In de Evangelische verhalen wordt nergens een datum genoemd, al ontbreken er enkele gegevens niet, welke ons bij dit onderzoek op het spoor helpen.

Men heeft aangetoond dat het jaar 754 na de stichting van Rome niet het geboortjaar van Jezus kan zijn. Rome's Abt Dionysius Exiguus zou onze Christelijke jaartelling vier jaar te laat hebben doen aanvangen. Als n.l. Keizer Augustus gestorven is in het jaar 765 na Rome's stichting, om opgevolgd te worden door Tiberius; en Jezus, volgens Lucas 3 vers 1, 30 jaar oud zijnde, optrad als prediker in het vijftiende regeeringsjaar van dezen vorst, dan moet Jezus geboren zijn in het jaar 750 na Rome's stichting, dus vier jaar vóór den aanvang onzer jaartelling. En nu, wat den dag betreft, diene dat de meeningen hieromtrent soms zeer uiteen liepen, waar de een b.v. den 20 April, eèn ander den 17 November als geboortedag aanwees. De vraag is, hoe kwam men aan den datum van 25 December, op welken het Kerstfeest, hetwelk in het midden der vierde eeuw ingesteld werd, thans gevierd wordt? Ter loops zij opgemerkt dat de gewoonte van onze groote feesten gedurende twee dagen te vieren, verband houdt met de gewoonte van het oude Joodsche volk, het zijn feesten vierde gedurende een week, met twee Sabathen, van welken de laatste als „sluit-dag" gold. Het Christendom heeft de tusschendagen laten vervallen en viert den eersten en laatsten als 1sten en 2den feestdag. Evenwel wordt in de Katholieke kerk de Zondag na Paschen, als herinnering aan het oude gebruik, nog altijd als „Beloken Paschen", d.w.z. Besluit van het Paaschfeest, gevierd.

Feitelijk zijn onze Christelijke feestdagen ouder dan het Christendom. In aansluiting met de Saturnalia, het feest ter eere van Saturnus, den god van den landbouw, onder wiens regeering, als koning van Latium, de gouden eeuw had geheerscht, vierden de Romeinen hun winterfeest, den Dies Natalis Solis Invicti, den geboortedag der Onoverwinlijke Zon, omstreeks den kortsten dag. Julius Caesar bepaalde dit feest op 25 December. Overeenkomende met dit feest, vierden de Germanen hun Joelfeest of Feest der Twaalf Nachten, van 25 Dec. tot 6 Jan., welke laatste dag nog in oude kalenders als „Dertiendag" staat vermeld. Men geloofde dat gedurende dezen tijd de zon stil stond, het zoogenaamde „Solstitium", in verband met de oude voorstelling dat de zon zich rondom de aarde bewoog. Daarom liet men op deze dagen allen arbeid rusten. De Christelijke Kerk, haar accommodatie-stelsel toepassend, heeft, zooals Helmstadt's hoogleeraar Wernsdorf (18de eeuw) het eerst aantoonde, het oude Heidensche feest gekerstend door er

een beteekenis aan te geven, welke in overeenstemming was met het Christendom, n.l. de geboorte van Hem, die genoemd is het „Licht der Wereld” en de „Sol Justitiae”, zon der gerechtigheid. En dat het inderdaad nog niet zoo gemakkelijk was oude neigingen — zooals Gregorius de Groote aan den Abt Melitus van Canterbury schreef — uit ongevormde zielen te verwijderen, blijkt uit de klacht van Leo den Groote (5de eeuw), dat er nog altijd menschen waren, die den 25 Decmber niet zoozeer in eere hielden omdat Jezus dan wel omdat de zon geboren werd.

Wat in de tweede plaats het Paaschfeest betreft, zij opgemerkt dat het behoort tot de zoogenaamde „bewegelijke feesten”, welker viering, zoolang het voornemen van den Paus, om hierin verandering te brengen nog niet verwezenlijkt is, zich regelt naar den stand der maan, zóó dat het steeds gevierd wordt tusschen 22 Maart en 25 April, volgens het Latijnsche gezegde: „Nec sequitur Marcum, nec praecedit Benedictum”, d.w.z. het komt nooit later dan op St. Marcus en nooit vroeger dan op St. Benedictus, gelijk besloten werd op het concilie van Nicea (325). Op deze kerkvergadering toch werd uitgemaakt dat Paschen, zooals dit indertijd krachtig door Rome's bisschop Victor voorgestaan was, gevierd zou worden op den Eersten Zondag na de Volle Maan, volgende op de Lentenacht-evening, welk besluit in strijd was met den wensch der zoogenaamde Quartodecimanen, die vasthielden aan den Joodschen datum, n.l. 14 Nisan, d.i. de eerste maand van het Israëlietische feestjaar, hetwelk maanjaar was. (Nisan is de zevende maand van hun burgerlijk jaar.)”

Tot zoover de „Haagsche Post”. Wij hebben er weinig meer bij te voegen. Wij herhalen wat we in het begin reeds zeiden, het weekblad kan natuurlijk niet putten uit de bron waaruit wij onze informaties hebben, ook met betrekking tot deze zaak. In het laatste der dagen heeft de Heer van den hemel gesproken, en Zijne wijsheid bekend gemaakt aan de, vergelijkender wijs gesproken, kleine kinderkens. Verborgene wijsheid voor de geleerden der wereld! En ofschoon het hier nu zeker geen levensvraag geldt, zelfs geen vraag die in de allereerste plaats samenhangt met de beginselen van het evangelie, de betere informatie aan de Heiligen gegeven, ongezocht bewezen langzamerhand door het ontwakend intellect, — is afdoende proef van de leiding Gods zelfs in de kleinste onderdeelen van DE WAARHEID.

REDEVOERING,

gehouden door de Ouderling S. E. Woolley, (President van de
Hawaiiansche Zending), op 6 Oct. 1917, in den
Tabernakel te Salt-Lake-City.
(vervolg van blz. 136)

Ik verheug mij in het Evangelie van den Heere Jezus Christus, alsmede in de getuigenis, welke ik bezit. Ik ben niet vermoeid van het werk. Ik verwacht weer terug te gaan naar Hawaii en daar te blijven zoolang als de broederen mij er wenschen. Ik begon dezen weg toen ik een kleine jongen was en ik hoop de moed en het geloof te behouden om te volharden. Het is een verlangen van mijn hart om de geboden van God te onderhouden. Ik weet dat zij waar zijn en van God komen. Het is aan ons om de geboden van God te onderhouden, in de paden van deugd en gerechtigheid te wandelen en de beginselen van het Evangelie hoog te houden, want zij zijn een kracht Gods tot zaligheid. Er is geen andere weg tot het eeuwige leven, dan alleen de weg, die ons door den Heer gewezen is; en wanneer hij zegt: „Kom, volg Mij”, dan bedoelt dit dat gij en ik Hem volgen zouden, niet alleen in geloof, niet alleen in bekeering of doop, maar in alle andere dingen, waartoe wij geroepen zijn, zelfs al waren wij geroepen om ons leven neer te leggen. Als wij ons leven geven in den dienst des Heeren, dan zijn wij volgelingen van Christus den Heere. Dat is wat ik wensch te zijn. Wij moeten getrouw, rechtvaardig en eerlijk voor God zijn, zoodat wij elkander zonder schaamte in het gelaat kunnen zien.

Ik geloof dat we veld winnen in Hawaii. We verkrijgen er prestige, evenals in ieder ander gedeelte der wereld. Dit werk gaat voort en geen macht kan het tegenhouden. Het zal voortgaan tot het de geheele aarde vervult, en wij behooren voldaan te zijn in onze posities. Als wij geroepen worden om naar Hawaii te gaan, laat ons dan gaan en getrouw en oprecht zijn. Sommigen zeggen dat het eene vreeselijke opoffering is welke wij maken, maar ik gevoel niet op deze wijze. Ik gevoel dat het een groote zegen is en ik waardeer het. Ik waardeer het vertrouwen van diegenen welke mij geroepen hebben. Ik waardeer de ondersteuning van President Smith, die hij mij altijd gegeven heeft vanaf den tijd dat ik voor deze zending terzijde werd gezet, en voor iedere zending die ik geroepen ben geweest om te vervullen tot nu toe. Ik verblijd mij er in, dat ik getracht heb mijn plicht te doen en ik verheug mij dat wij zooveel succes hebben in Hawaii en ik hoop dat de Heer zal voortgaan zijne zegeningen over het volk van Hawaii uit te storten, zoowel als over alle andere volkeren. De Heer is geen aannemer des persoons. Wij hebben sommige Chineezzen, welke zich met de Kerk vereenigd hebben en

goed, getrouw en oprecht zijn. Zij zijn juist zoo beminnelijk als eenig ander volk. We hebben sommige Japaneezen, welke leden der Kerk geworden zijn en ook zij zijn oprecht en getrouw. We hebben velen van verbasterd ras, half Chineesch en half Hawaïansch, die onder de meest getrouwen en oprechten kunnen gerekend worden; en ik gevoel dat we een goed werk doen. We hebben een aantal Japaneesche ambtenaren van de plantage te Laie, en hunne kinderen bezoeken de Zondagsschool, de kinder-vereening en andere organities. Sommigen hunner zijn gedoopt en zijn goed en getrouw en zij schreien bij de gedachte, dat hunne vaders en moeders geen oog voor de waarheid hebben. Maar de tijd zal komen dat deze kleine kinderen, welke zich vereenigden in de kindervereening en hunne ouders, die buiten de Kerk stonden, wisten over te halen om toestemming te geven tot hunnen doop, hunne vaders en moeders zullen brengen om gedoopt te worden, de schrift vervullende dat „een klein kind hen zal leiden”. Daarom verheugen wij ons als wij de kinderen van het volk in onze organisaties kunnen krijgen, want na eenigen tijd zullen zij zich bekeeren. Er was een tijd in Hawaï, dat de rijke kinderen en zij die door andere zendelingen beïnvloed waren, ons zeer bespotten en zich van ons afkeerden; zij wilden bijna niet tot ons spreken. Deze zelfde menschen nemen nu hun hoed voor ons af en vragen: „Gaat uw werk vooruit? Hoe gaat het met den tempelbouw?”

Waar ooit door de Kerk een tempel werd gebouwd, verzachtte dit de harten van het volk, en zoo was het ook in Hawaï, en ik verwacht eene groote toeneming van het aantal bekeerlingen in de naaste toekomst, want het volk wordt ons meer genegen en het is een begeerte om meer van ons te weten, die hen doet vragen: „Waarin gelooft uw volk?” We hebben daar een rustig leven. Een paar jaar geleden werden door ons enkele gebouwen van duurzamen aard opgericht. Een zeer gezien man, met wie ik groote zaken gedaan had, kwam tot mij en zeide: „Mr. Woolley, het schijnt mij toe, dat gij u voorbereidt om hier te blijven.” Ik antwoordde hem: „Wij zullen nog hier zijn als gij allen al reeds zult heengegaan zijn.” Hij zeide: „Het schijnt wel zoo.” Het is waar, de Kerk is gekomen om te blijven. De Heer heeft het beloofd. Het is Zijn werk en het zal vooruitgaan voor altijd en eeuwig.

Ik bid den Heer om u en ons allen te zegenen, ons te helpen om getrouw te zijn en onze harten naar de waarheid te keeren, zoodat we in de waarheid mogen leven. Ik wensch tot u mijne getuigenis te geven, dat het volk van Hawaï van het zuivere bloed van Israëel is, en zij zijn een goed, getrouw en rein volk, en wanneer gij andere dingen van dat volk hoort, geloof hen dan niet. Dat de Heere ons moge helpen om getrouw en oprecht te zijn, vraag ik in den naam van Jezus Christus, Amen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

„ALS DES LEVENS STORMEN WOEDEN”.

Het is gemakkelijk God te dienen zoolang ons levenshulke steeds voor den wind gaat. Dat is niets nieuws of oorspronkelijks. Verre van dat. Duizenden anderen hebben het eeuwew van te voren reeds eerder gezegd, maar het is er niet minder waar om.

Wij willen ons niet in de vraag verdiepen in hoeverre het in onze eigene macht ligt ons levensscheepje altijd voor den wind te doen gaan. Zeker is het dat de aardsche omstandigheden van thans er niet naar zijn om dit voor allen mogelijk te maken. Zoo er ooit een tijd op aarde was dat de „stormen des levens”, woedden, dan is het zeer zeker wel dezen tijd. Allerwegen rond ons heerscht strijd, bloedige strijd. Zoo juist stonden wij op van een kleine vertaling, gemaakt uit de leeringen van den profeet der laatste dagen waar hij spreekt over de voorbereidselen voor de vergadering van Israël. Daarin zegt onze onvergetelijke Joseph Smith, dat er een tijd zou komen van oorlog, van hongersnood, van aardbevingen en wat dies meer zij. Thans beleven wij dien tijd. Wat velen van ons, voor vier jaren nog, bijna voor niet mogelijk hadden gehouden, is thans droeve werkelijkheid geworden. Millioenen van menschen. Godes kinderen, staan tegenover andere millioenen, eveneens en niet minder Godes kinderen, tegen elkaar in het harnas, en op aanstoken van hunne wederzijdsche overheerschers, zijn zij gedwongen elkander met de gruwelijkste dingen die de moderne techniek heeft weten uit te vinden, te vermoorden op soms de gruwelijkste wijze. Bommen worden geworpen uit vlieg machines, met zóó ontzettende kracht en ontploffingsvermogen, dat huizen en kerken, monumenten van de allerkostelijkste kunst, opgericht in dezen en in vroegeren tijd, vernield en verbrijzeld worden, om niet te spreken van de honderden, neen duizenden onschuldige burgers die daarbij het leven hebben te laten. Duikboten, groot en gruwelijk, maken de zee overal onveilig en jagen dag bij dag, nacht bij nacht, schepen met den allerrijksten inhoud naar den bodem der zee. Kanonnen van de afschuwelijkste grootte en soort zijn uitgevonden geworden, waarmede kilometers ver projectielen kunnen worden geworpen waaruit dood en verderf mijlen ver in den omtrek alles treft.

Natuurlijk is deze opsomming slechts die van een leek. Meer nog, van een onwetenden en ongeschoolden leek waar het gaat eene opsomming te geven van de gruwelen die over de aarde gaan. 's Levens

stormen woeden! God bezoekt, met Zijne oordeelen, het verdorven menschenras, en al haast kunnen wij geen spoor meer ontdekken van den beelde van dien God die alle menschen geschapen heeft met het doel elkander lief te hebben en voor elkander te leven en elkander goed te doen.

De aarde is als 't ware in barensood, en hoe kunnen wij er nog aan twifelen dat dit de dingen zijn waarvan gesproken is geworden door de heilige profeten van alle eeuw, die komen zouden om de toekomst des Heeren vooraf te gaan? Der menschen zielen bezwijken van angst en vreeze, en siddering overvalt ons wanneer wij denken aan de toekomst en in het duister staren, niet wetende wat ons nog overkomen zal.

Onze toevlucht, want wij gevoelen in deze benarde dagen een toevlucht noodig te hebben, behoort te zijn in de schaduw van Gods hand. De Heiligen der Laatste Dagen zijn jaren achtereen deze dingen predikende geweest. In feit, heel hunne prediking was niet anders dan het waarschuwen van de wereld dat de oordeelen Gods aanstaande waren. Die oordeelen zijn gekomen, en alleen dan kunnen ze ontkomen worden wanneer Zion woont en leeft in onze harten. Niet de plaats Zion biedt, in de eerste plaats, bescherming voor Gods wraak, maar aangezien Zion is de rechtvaardigen van hart, daar is 's Heeren arm machtig hen te bewaren en te sparen die Zijnen wil te betrachten tot taak zich hebben gesteld.

In de schaduw van Gods hand zij daarom onze toevlucht. Herinneren wij ons met Hem een verbond te hebben gesloten, alsmede dat van Zijne zijde dat verbond nimmer zal worden verbroken, maar istand zal houden tot in eeuwigheid. Het is alleen aan onze zijde dat kans en gevaar bestaat het verbroken te zien. Wij hebben beloofd Hem in oprechtheid des harten te dienen, en Hij houdt ons aan ons woord. Ons lied, waaraan het opschrift is ontleend, zegt verder: „Hij bedekt mij, en geen kwaad komt ooit nabij mij”. Inderdaad is dat zoo. En al zou ons kwaad overkomen, hetzij hier of op een andere plaats van den aardbodem, herinneren wij ons dan dat kwaad, al overkomt het ons, somwijlen noodig is om ons te leeren en Gods wegen beter en dieper te begrijpen. Zelfs al zou de dood, het offer van ons leven, van ons worden gevraagd, dan nog dienen wij te kunnen zeggen, en zullen wij ook inderdaad zeggen, als wij ons bewust zijn Zijnen wil te hebben nagestreefd, of wij leven of dat wij sterven, wij zijn des Heeren.

Kortgeleden hebben wij eens gezegd tegen een onderzoeker, dat het evangelie niet bestond in het theoretiseeren over de verschillende dogma's, alsmede niet in de mondelijke verheerlijking van de liefde van Christus enz., maar dat daarentegen het evangelie geen andere kern had dan enkel het onderhouden van de geboden des Heeren.

Dat alleen dan en daar waar Gods wil in nederigheid en eenvoud werd betracht, er sprake zou kunnen zijn van een gerust geweten, zich bewust wetende van een leven met God. Dat zeggen houden wij vol. Geen ander ding kan ons des levens stormen nietig en gering doen achten dan enkel het besef te leven in overeenstemming met Zijnen goddelijken wil, die tot ondergrond heeft het welzijn en het eeuwig geluk van al Zijne kinderen, te bereiken alleen door dat de grondslag tot deugd wordt gelegd, welke grondslag nu en altoos blijken zal de steunpilaar en rotssteen te zijn van de eeuwige zaligheid die reeds hier zijn aanvang neemt.

VERSLAG VAN DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

Zondag 14 April werd bovengenoemde Conferentie gehouden. 's Morgens om 10 uur begon de eerste vergadering, welke in het Loge-gebouw gehouden werd. Leider was Conferentie-President Rulon J. Sperry.

Als openingslied werd gezongen: „Wij danken U, Heer, voor Profeten”, waarna Ouderling Alvin J. Teuscher een zegen vroeg over de vergadering. Vervolgens werd gezongen: „d'Aarde met haar bloemenpracht.”

Mahonri A. Josephson, President van de Amsterdamsche Conferentie, was de eerste spreker. Het doel van 's menschen schepping beoogde hogere ontwikkeling, en daarin is zaligheid. Door gehoorzaamheid aan de wetten van God kon de mensch zich bekwalen voor een hooger leven. Evenwel werden in den loop der tijden de inzettingen van het Evangelie door het menschedom veranderd en de gevolgen bleven niet uit. In plaats van hooger leven kan een algemeene achteruitgang worden waargenomen. De oorspronkelijke beginselen, door Jezus geleerd, worden niet meer onderwezen en men kon ze juist even zoo goed afschaffen als veranderen.

Ouderling Leslie N. Andrus van Groningen, ging op hetzelfde onderwerp door. Indien in eene organisatie de beginselen van het Evangelie ontbreken, is dit zeker niet de Kerk van Christus. Vandaar dat ook de teekenen, welke de geloovigen zonden volgen, in de verschillende secten niet worden waargenomen. De vruchten, welke door het Evangelie verkregen kunnen worden, zullen altijd dezelfde blijven, maar worden door het hedendaagsche Christendom niet genoten. Na getuigenis gegeven te hebben en allen aanmoedigende tot getrouwheid, eindigde spreker.

Gezongen werd „Kom, o, Gij Vredevorst”, waarna als laatste spreker Jac. J. van Langeveld, President der Rotterdamsche Conferentie, geroepen werd. Hij trachtte aan te toonen, dat de Bijbel niet de

gansche Heilige Schrift was, maar juist zooveel als door de menschen verzameld is kunnen worden. Het Boek van Mormon is eveneens Heilige Schrift en elk woord, wat van den mond Gods uitgaat, wanneer geboekstaafd, kan beschouwd worden als Heilige Schrift.

Tot slot werd gezongen „O, zeg, wat is waarheid”, en met dankzegging geëindigd door Ouderling Benjamin T. Seely.

's Middags om halfdrie werd wederom te zamen gekomen, maar nu in het gewone vergader-lokaal. „Komt, Heiligen, komt”, werd gezongen als openingszang. Gebeden door Ouderling Mahonri A. Josephson.

Eerste spreker was Herbert E. Williams, Gemeente-President van Utrecht. Hij besprak de plicht van de Heiligen der Laatste Dagen om voor de dooden te doopen. Ouderling Benjamin T. Seely van Rotterdam koos liefde tot onderwerp, terwijl hij aantoonde hoe de haat der volkeren werd aangekweekt. Ouderling Francis O. Jones van Amsterdam sprak over de blijdschap welke het Evangelie schenkt, en hoe het onderhouden van de wetten Gods den mensch geluk aanbrengt. Ouderling Louis M. Griffiths behandelde „Autoriteit”. Door het ontbreken van autoriteit kwamen langzamerhand ook valsche leerstellingen. Ouderling Alvin J. Teuscher van Utrecht toonde aan hoe verschillend de leerstellingen onder de menschen zijn als er aan openbaring niet geloofd werd. Als laatste spreker werd Ouderling Wilford B. Hilton, in Arnhem werkzaam, geroepen. De boodschap welke wij brengen, is van ernstigen aard en heeft de leden onzer Kerk veel vervolgingen doen lijden. Eenige voorbeelden worden door spreker aangehaald, waarna hij allen aanmaande om te volharden, niettegenstaande beproeving of vervolging ons deel mocht zijn.

Gezongen werd „Eere den man, welke sprak met Jehova”, waarna Ouderling Leslie N. Andrus met dankzegging besloot.

De avondvergadering werd weder in het Loge-gebouw gehouden, en begon om zes uur met het zingen van „Nader, mijn God, tot U”, waarna Ouderling J. J. v. Langeveld voorging in 't gebed. Vervolgens werd „'k Hoor een stem zoo zacht en teeder”, gezongen. Ouderling B. Tiemersma was de eerste spreker. Aan de hand van Mosiah 2: 25-38 toonde hij aan hoe de hoogste aller dienaar moest zijn. Dit was ook het geval met Jezus. Hij wiesch zelfs de voeten van de discipelen. Wanneer hoogmoed ingang bij ons vindt, is onze afval gewis. En dan wordt de invloed van den Geest des Heeren verloren en de getuigenis, welke wij bezitten, zal niet langer versterkt worden. Als onze overtuiging ons hier geen zaligheid verschaffen kan, zal zij ons dit ook aan de andere zijde van het graf niet kunnen doen. De zaligheid is niet bestemd voor enkelen, maar voor allen die Gods wetten betrachten, en al naarmate wij die wetten onderhouden, zal onze zaligheid beperkt of meer uitgebreid zijn.

Conferentie-President Rulon J. Sperry was de volgende spreker.

De afval, welke kort na de hemelvaart van Christus, reeds onder de verschillende gemeenten op te merken viel, werd spoedig algemeen. De inzettingen werden geleidelijk veranderd, en zoo kwam het dat al spoedig de ware beginselen der zaligheid veronachtzaamd werden. Geloof en doop werden gescheiden, en om den doop niet geheel en al uit het Christelijk geloof te verwijderen, werd kinderbesprenkeling ingevoerd. Spreker toonde aan de hand van Gods woord, dat kinderen niet zondigen kunnen en dus ook geen doop, die tot vergeving der zonden werd ingesteld, van noode hadden. Zij kunnen daarom niet zondigen, omdat zij geen wet kennen, en zonde is overtreding der wet. Die geen wet kent, is niet verantwoordelijk. Jezus riep de kinderen tot zich en sprak hen zalig, zonder hen te doopen, laat staan besprenkelen. Hij verbrak de banden des doods en nam de gevolgen der zonde van de kinderen weg.

Zendings-President John. A. Butterworth was de laatste spreker. Het Boek van Mormon, aldus spreker, kon beschouwd worden als een tweede getuige van het Evangelie van Christus. Twee of drie getuigden altijd van de werken Gods. Ook de Godheid bestaat uit drie personen, en evenmin als een drie-eenig God volmaakt kan zijn, wanneer een der drie zou ophouden te bestaan, evenmin kan water, bloed en geest gescheiden worden. Zij zijn het die getuigen van de genade Gods.

De doop door water en geest is noodzakelijk. Zij zijn onafscheidelijk, en het verzoeningsbloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonden. Er is geen andere weg gegeven, en allen die eenmaal zalig zullen willen worden moeten zich onderwerpen aan de geboden en wetten van het Evangelie.

Na een kort woord van dank, door den leider, aan allen die hadden medegewerkt tot het welslagen van deze Conferentie, werd geëindigd door het zingen van „Jezus, mijn Hoofd en Heer”, en met gebed door Ouderling Herbert E. Williams.

WELWILLENDEN CRITIEK.

Er zijn menschen bij wie het woordje „critiek” een gevoel van weerzin wekt, een gevolg, hoogstwaarschijnlijk, van het feit dat zij meestal met afbrekende critiek te doen gehad hebben. Critiek staat op hun woordenlijst gelijk met het aantoonen van slechte hoedanigheden — de opbouwende is hun vreemd. Critiseeren beteekent voor hen; hekelen, vitten; terwijl het toch veeleer eenvoudig zijn moest: beoordeeling geven.

Schrijver van dit critiekje wil niet hekelen of vitten, wil niet afbreken. Wie weten wil hoe hij over zulk onvruchtbaar gedoe denkt, leze zijn „Rijmpreekje” over dit onderwerp.

In het STER-nummer van 1 Oct. j.l. komen een paar gebrekkige aanhalingen voor, waaraan opbouwende beoordeeling m.i. veel verhelpen kan. Ik heb het oog op de meesterlijke toespraak „Joseph Smith de Profet-Leeraar”, meereendeels ook meesterlijk vertaald. Gebrekkige aanhalingen — wacht even, critiek-tegenstander, en wij zullen aanstonds zien of die woorden niet correct zijn.

Op bladzij 290 wordt een wetenschappelijke bespreking van de waarheid gegeven en wordt deze heel kernachtig de „som van het bestaan” genoemd. Dan wordt er gezegd:

Wij hebben over de zegswijze hierboven aangehaald — de som van het bestaan — nog meer te zeggen. Deze zegswijze werd gebruikt door den geloovigsten en ernstigsten Christenmensch, den overleden John Jaques. Onderwezen door den Profet Joseph Smith, zong hij in zijn lied op de Waarheid:

„Zeg dan, wat is Waarheid? Het laatst en het eerst,
Zij is buiten de grens van den tijd!
Moog' hemel en aarde ook eenmaal vergaan,
Wat er ook geschiede, blijft Waarheid bestaan,
Onveranderlijk in eeuwigheid”.

Waar is het verband van deze aanhaling?

Er is geen verband!

Het verband had moeten zitten in de vierde regel. In het Engelsch luidt die:

„Truth, the sum of existence, will weather the worst”.

De STER-schrijver volgde de vertaling van het liederboek, een heel zwakke overzetting, waaraan het wetenschappelijk cachet ontbrak. Dit had echter heel gemakkelijk verholpen kunnen worden. Regels 3 en 4 hadden bijvoorbeeld kunnen lezen;

„Moog' hemel en aarde ook eenmaal vergaan,
Zoo blijft toch de Waarheid, de som van 't bestaan”.

En er was verband geweest!

De tweede aanhaling is te vinden op bladzijde 292. Deze is uit de Leer en Verbonden (88:37).

„Daar zijn vele koninkrijken; en er is geen ruimte waarin geen koninkrijk is, en er is geen koninkrijk waarin geen ruimte is”.

Dan wordt er gezegd: „De samenhang van de aanhaling maakt het duidelijk dat hier „koninkrijken” geene groepen zijn van menschen of volkeren waarover een monarch regeert, maar zelfstandigheden stof, werelden en wereld-stelsels, onder de heerschappij van wet en Intelligenties”.

Alweer brengt een vroegere overzetting den STER-schrijver op den verkeerden weg. Het Engelsche woord is kingdom, letterlijk

koninkrijk. Maar in den zin waarin het hier gebruikt wordt, heeft het niets met een koning te maken.

Laat ons eens zien.

Wat is the Animal Kingdom? Het Dierenrijk!

The Vegetable Kingdom = Het Plantenrijk.

The Mineral Kingdom = Het Delfstoffenrijk.

De hierbesproken aanhaling wordt dus: „Daar zijn vele rijken; en er is geene ruimte waarin geen rijk is, en er is geen rijk waarin geen ruimte is”. Onze aarde en hare zusterplaneten, bijvoorbeeld, behooren allen thuis in het lichtrijk van onze zon.

Zoo zien wij hier het veel voorkomende verschijnsel dat de eene vertaling vrij, te vrij is en de andere letterlijk, foutief letterlijk. En er is opbouwende critiek noodig om een beter begrip te geven en om herhaling te voorkomen. „Een schip op strand, een baken in zee”.

En er valt op niemand te vitten. De STER-schrijver volgde wat reeds vertaald was. De lied-overzetter kon niet vermoeden dat zijn werk eenmaal gebruikt zou worden tot staving van een wetenschappelijke bespreking. En de vertalers van de Leer en Verbonden, huiverig om aan een Godsopenbaring een verkeerde overzetting te geven, vertaalden woordgetrouw, wat in vele gevallen ontegenzeggelijk het beste is.

Wat den Bijbel aangaat, verklaren wij daarin te gelooven „zo over hij nauwkeurig vertaald is”, maar bedoelen daarmee niet dat wij onze andere geschriften grifweg als „zonder zonde” beschouwen. Dezelfde voorwaarde geldt logisch voor al onze literatuur.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

NASCHRIFT VAN DEN VERTALER VAN „JOSEPH SMITH, DE PROFEET-LEERAAR”.

„Welwillende critiek” is natuurlijk van harte welkom. Meermalen reeds heeft de „Ster-schrijver”, (vertaler van het bewuste artikel,) gezegd dat niemand zich beter bewust was van de fouten die herhaaldelijk worden gemaakt, dan hij zelve. En dit zeggende werd geene algemeenheid neergeschreven, door quasie-bescheidenheid in de pen gegeven, maar een diepgevoelde waarheid verkondigd. Trouwens, wiens werk is zonder fouten?

Waar is het dat, in verband met de eerste opmerking door Ouderling Kooyman gemaakt, de dichterlijke zinswending, door hem aan de hand gedaan, beter zoude zijn geweest, maar . . . wij zijn allen geen dichters die maat en rijm, want bij 't overzetten van versregels spelen die natuurlijk een groote rol, zoo maar voor 't grijpen hebben.

Betreffende de tweede correctie een andere opmerking. Ouderling

Kooyman zegt. „Alweer brengt een vroegere overzetting den Ster-schrijver op den verkeerden weg”. Neen, waarde criticus, de vroegere overzetting van Leer en Verbonden bracht hem niet op den verkeerden weg, en dat hij zelfs niet aarzelen zou vroegere overzettingen aan een grondige revisie te onderwerpen waar zulks noodig en gewenscht mocht heeten, heeft zijn „vertalersverleden” reeds meermalen bewezen, doch met den besten wil zien wij in de weglating van het woorddeel „koning(k)”, zooals Ouderling Kooyman de vertaling hier eventueel aan de hand zoude willen doen, geene verbetering. Dat Ouderling Roberts, de man die oorspronkelijk de toespraak ten beste gaf, er ook zoo over dacht, blijkt wel uit het commentaar dat hij doet volgen. Het oorspronkelijke Engelsch luidt als volgt: „The context of the passage makes it clear that „kingdoms” here are not groups of men or nations over which a monarch reigns; but substance, matter, worlds and systems of worlds, under the dominion of law, and Intelligences”. De „Ster-schrijver” vertaalde dit door: „De samenhang van de aanhaling maakt het duidelijk dat hier „koninkrijken” geene groepen zijn van menschen of volkeren waarover een monarch regeert, maar zelfstandigheden, stof, werelden en wereldstelsels, onder de heerschappij van wet en Intelligenties”. In welk opzicht de zaak nu duidelijker zoude zijn geworden wanneer het deel „koning(k)” van het woord „koninkrijk” was weggelaten, waar de hooggeleerde en uiterst duidelijke schrijver Roberts uitdrukkelijk te kennen geeft dat niet gedacht moet worden aan een rijk waarover een „monarch” regeert, kan de „Ster-schrijver”, ook heden nog, met den besten wil van de wereld, niet zien, want wel terdege heeft de zin waarin het Engelsche woord „Kingdom” hier gebruikt is, iets met een „Koninkrijk” te maken, tenzij dan dat „monarchie” en „Koninkrijk” in het onderhavige geval niet als synoniem moeten worden beschouwd, wat onze waarde criticus zelve niet zal willen beweren.

INHOUD:

Leeringen van Joseph Smith blz. 137 Geboorte en sterfdag van Christus „ 140 Redevoering „ 143 „Als des levens stormen woeden”. „ 145	Verslag van de Arnhem- sche Conferentie . . blz. 147 Welwillende critiek . . „ 149 Naschrift van den ver- taler v. „Joseph Smith, de Profeet-leeraar” . „ 151
--	--